

"En hem was een Goddelijke openbaring gedaan door de Heilige Geest, dat hij de dood niet zien zou, eer hij de Christus des Heeren zou zien".

Lucas 2:26

Temidden van de nacht des doods
zijt Gij, mijn Zon verrezen.
O zonlicht, mild en mateloos,
Uw gloed heeft mij genezen.
O zon die door het donker breekt
en 't ware licht in mij ontsteekt,
hoe heerlijk zijn Uw stralen..

Jezus zien, en dan sterven.

"Simeon", je naam betekent: Verhoring.
Misschien heet je zo omdat de Heere het gebed van je vader en moeder verhoorde.
Een gebed om jou..om jouw komst. Achter dat gebed en in dat gebed kan de zucht verborgen zijn: Kom haastig, Zoon van David.
Simeon..verhoring. God komt. Hij antwoordt.
Op Zijn tijd. Op Zijn wijze.
Simeon is gekomen in het land van de levenden.
De levenden weten dat ze sterven moeten.
De levenden weten dat de "dagen der duisternis" vele zijn. Ze weten van de kuil en de spelonk die hun dode lichaam zal ontvangen.
In het land van de levenden woedt de dood.
Die dood blust het licht van zon, maan en sterren uit. Wie redt zijn ziel van het graf? Zal U het stof loven? Zal het Uw waarheid verkondigen?
Cirkels en kringen breken. Dáár wordt een vader weggedragen... dáár een moeder... dáár een dochter... dáár een zoon... dáár een zuigeling van weinig dagen. Ook ik..ook ik.
"Simeon", je kent zeker de oude klacht tot God: Wat gewin is er in mijn bloed, in mijn nederdalen tot de groeve? Zijn mijn dagen niet weinig? Houđ op, zet van mij af, dat ik mij

een weinig verkwikke; eer ik henenga (en niet wederkom) in een land der duisternis en der schaduw des doods; een stikdonker land, als de duisternis zelve, de schaduw des doods, en zonder ordeningen, en het geeft schijnsel als de duisternis (Job).

De één is bang, de ander nog banger. Sommigen zijn niet bang. Waarom niet?

Waarom zong Franciscus van Assisi:

Lof zij U Heer om zuster dood, halleluja,
zij is op aarde sterk en groot, halleluja,
zij heerst alom, er is geen man, halleluja,
die aan haar macht ontsnappen kan, halleluja.
Halleluja, halleluja, halleluja.

Dood..bezoldiging van de zonde. Dood..wie zal u temmen? Dood..wie zal een einde maken aan je verwoestende werk?

Wie zal de satan, die geweld oefent in de dood, overwinnen?

"Simeon", ben je bang voor de dood en bang voor het graf?

De Heere weet er van. De Heere hóórt. Hij heeft jou, Simeon, een bijzondere belofte gedaan.

Jij kunt zomaar niet sterven Simeon!

Jij, man op de drempel, jij mag kijken in de lichtende verte.

Jij mag zien, zien met je ogen. Zien door het geloof.

"Simeon", jij hoeft de dood voorlopig niet te zien.

Als je naar de dood kijkt ben je bang, Simeon.

Als je denkt aan de kille hand die zich om je hart legt, deins je terug.

Wees stil, Simeon, jij hoeft die dood voorlopig niet te zien.

Eerst mag je wat anders zien. Laat dán de dood maar komen.

Laat dan de gordijnen maar zakken. Niets zal de glimlang uit je ziel wegrukken. De Dood niet zien...eer hij de Christus des Heeren zou zien.

Daar komt Simeon in de tempel. Het Kindeke ligt in zijn armen.

De Heilige Geest..het geloof, alles richt zich op dat Kindeke.

Simeon weet: Dit is de verhoring. Dat Kind, dat arme Kind, is de Christus van de Heere. Gezalfd door God, Ja, dat is Hij, de Gezalfde.

Onze grote Profeet, enige Hogepriester, eeuwige Koning.

Deze Gezalfde zal de sterke heerser in de dood overwinnen.

Dit Kindeke zal de overwinnaar van de dood zijn. Hij zal het graf openbreken. De steen gaat er af. De gezalfde Ambtsdrager zal de sterke binden en hem zijn vaten ontroven.

O, dan mag Simeon uitroepen: Mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien!

Dat is: Mijn ogen hebben de Goddelijke hulp aanschouwd. Mijn ogen hebben de Redder gezien. Gij hebt bij éne Held voor Israël hulp beschoren.

Hier is de Held, die duivel, zonde en dood zal trotseren.

De donkere gedachten aan dood en graf worden weggedrongen.

Immers, in dit Kindeke bindt God de strijd aan met de dood.

Nu zal Simeon heengaan in vrede. Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw Woord. Nu. Simeon mag gaan.

In zijn ziel klimmen gezangen van bevrijding. Nu jaagt de dood geen angst meer aan.

Christus is verschenen om de dood te vernielen, te ontzielen.

't Is alsof hem toegefluisterd wordt: Simeon, ga nu maar ter ruste. Je hebt nu gezien dat er aan gewerkt wordt. Beveel je geest maar in Gods handen. Maak je geen zorgen om de kuil. Mijn doden zullen leven, ook jouw dood lichaam. Straks klinkt de stem: Waakt op en juicht, gij die in het stof woont. Uw dauw is als een dauw der moeskruiden. Het land werpt de overledenen uit.

Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen.

Spreekt naar het hart van Jeruzalem. Ziet!
Hier is uw God.

Niet: Eerst Napels zien en dan sterven. Neen,
zó kom je er niet door. Wel: Eerst Christus
zien, en dan sterven.

Die Simeon was toch maar een bevoorrecht mens!
Ja, dat was hij.

Toch ging het niet zonder geloof.

Hoe zou hij anders in dat Kindeke de Christus
des Heeren hebben gezien? Daarom mogen we uit
deze bijzondere geschiedenis ook dit leren:

Wij staan in dit leven, van de dood omgeven.

Wij zijn hier in zo grote nood,
wij leven allen naar de dood.
O Kom, en voer met sterke hand
ons weer terug in 't Vaderland.

Nu geldt voor ons: Die in Mij gelooft zal de
dood niet zien in der eeuwigheid. De tweede
dood heeft geen macht om Gods kind te bescha-
digen.

En de lichamelijke dood? Ach, laten we God
bidden dat Hij het kort maakt. Het grimmige
karakter van de dood is veranderd. Die gemene
deurwaarder van de hel kwam door de dood ons
opeisen.

Satan had een zeker recht van spreken. Nu is
daar voor de kinderen des doods een eind aan
gekomen.

De omzwevende gevangene moet worden losgelaten.
Christus heeft overwonnen. De deurwaarder van
de hel heeft het verloren. Nu dalen deur-
wachters van de hemel neer om Lazarus te
dragen in Abrahams schoot.

Zo mag de dood doorgang zijn naar de volkomen-
heid. De lichamelijke dood is een aflegging
van de dood. De dood wilde ons afleggen maar
wordt nu zelf afgelegd.

Lieve lezer...dat we dan ook mogen zeggen: Nu
mag ik gaan, want ik weet in Wie ik geloofd
heb. Hij is mijn Levensvorst. Hij zegt: Ik
leef en gij zult leven.

Simeon ervoer: Overmits dan de kinderen vlees

en bloed deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks vlees en bloed deelachtig geworden, opdat Hij door de dood te niet doen zou den gene, die het geweld des doods had, dat is de duivel; en verlossen zou al degenen, die met vreze des doods, door al hun leven, der dienstbaarheid onderworpen waren.

De nacht is haast ten einde,
de morgen niet meer ver.

Bezing nu met verblijden
de held're morgenster.

Wie schreide in het duister
begroet zijn klare schijn
als hij met al zijn luister
straalt over angst en pijn.

Zo is ons God verschenen
in onze lange nacht.

Hij die de engelen dienen
die eeuwen is verwacht,
is als een kind gekomen
en heeft der wereld schuld
nu zelf op zich genomen
en draagt ze met geduld.

Hoevele zwarte nachten
van bitterheid en pijn
en smartelijk verwachten
ons deel nog zullen zijn
op deze donk're aarde,
toch staat in stille pracht
de ster van Gods genade
aan 't einde van de nacht.

God lijkt wel diep verborgen
in onze duisternis
maar schenkt ons toch een morgen
die vol van luister is.

Hij komt ons toch te stade
ook in het strengst gericht.

Zijn oordeel is genade.
zijn duisternis is licht.

D.C.O.